

Harbor Lights

Sherryl Woods

Copyright © 2009 Sherryl Woods

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere

în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Portul dragostei
Sherryl Woods

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOODS, SHERRYL

Portul dragostei / Sherryl Woods;

trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4652-1

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

SHERRYL WOODS

Portul dragostei

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

prolog

Fostul medic militar Kevin O'Brien văzuse la viața lui o groază de lupte, violență și moarte. Făcuse două misiuni în Irak înainte de a fi lăsat la vatră, în urmă cu câteva luni. În cadrul activității din care își câștiga traiul acum, ca medic în Arlington, în Virginia, fusese la o mulțime de accidente, tratase victime cu plăgi prin împușcare și se deplasase la locuințe unde se raportaseră conflicte domestice și unde certurile luaseră o turnură urâtă. Dar nimic din toate acestea nu îl pregătise din punct de vedere emoțional pentru o zi întreagă cu un copil bolnav – copilul lui bolnav.

Își petrecuse noaptea mergând încolo și înapoi prin casa lui din Virginia de Nord, cu băiețelul lui de unsprezece luni suferind în brațe, cu capul pe umărul lui. Din când în când, Davy țipa și scâncea, umplându-l pe Kevin de frustrare și neliniște, mereu gata-gata să o sune pe bunica lui din Chesapeake Shores pentru a-i cere sfatul... sau poate să se urce la volanul camionetei și să se ducă glonț la ea. Buni ar fi fost încântată să preia ea îngrijirea copilășului.

Exact în momentele acestea Kevin îi ducea dorul soției lui cel mai mult. Putea să se descurce cu tot ce implica îngrijirea de zi cu zi și mesele, ba chiar și cu aspectele medicale – analgezice pentru bebeluși, picături de urechi și restul –, dar Georgia avea talentul de a-l calma pe micuț doar vorbindu-i pe un ton liniștitor. Era aproape sigur că Davy nu plângea niciodată atât de tare – ca și cum i s-ar fi frânt inimioara – când era în brațele mamei lui.

Din păcate, Georgia mai avea alte șase luni din misiunea curentă ca medic în Irak. Având un bebeluș, ar fi putut să fie scutită de restul misiunii în străinătate,

dar refuzase. Ținuse morțiș să se ducă acolo unde credea că militarii și țara ei aveau cea mai mare nevoie de serviciile sale. Dacă se ținea de promisiune – iar Kevin avea îndoieli serioase că o va face –, aceasta avea să fie ultima ei misiune înainte ca și ea să fie lăsată la vatră. După aceea, aveau de gând să se mute în Maryland, să fie aproape de familia lui Kevin, care locuia în Chesapeake Shores, orașelul liniștit de pe coastă, pe care tatăl lui îl construise.

Oricât de speriat fusese Kevin de ideea de a rămâne acasă, singur cu un copilăș de nici un an, înțelegea devotamentul Georgiei față de îndatoririle pe care le avea. Nu era singura mamă care luase decizia dificilă de a-și lăsa familia acasă și de a lucra în cadrul armatei. În plus, chiar acest devotament față de misiunea ei fusese unul dintre lucrurile pe care le admirase cel mai mult la ea, când se întâlniseră, colegi fiind la un spital din Zona Verde din Bagdad, teoretic cel mai sigur loc din țara aceea răscolită de război.

Kevin se opri din deplasarea sa pentru a se uita la o fotografie de la nunta lor, înrămată și pusă pe polița șemineului. Fusese, în fond, singura ocazie când o văzuse pe Georgia purtând în public altceva decât uniforma de medic. Nu-și revenise mult timp din uluirea produsă de cât de frumoasă era în rochia aceea albă și simplă, cu părul ei auriu neobișnuit de buclat, cu un zâmbet atât de luminos că îl dorea inima de dorul ei.

Aproape că nici nu contase că se cununaseră printr-o ceremonie grăbită la aeroportul din Baltimore, pentru că tatăl ei, preot în Texas, sosise cu avionul cu doar câteva minute înainte pentru a le consfinți uniunea. Mama ei sosise și ea odată cu el. Georgia îi jurase că pentru ea nu conta că nu aveau să aibă parte de ceremonia extravagantă la care visau majoritatea fetelor. Pentru ea, fusese suficient să-i aibă alături pe părinții ei când își uniseră destinele.

Singura rudă a lui Kevin care fusese prezentă la slujba aceea scurtă fusese tatăl lui, pentru că voise ca restul familiei să o cunoască pe Georgia acasă, pe malul golfului Chesapeake, nu pe fugă, într-o încăpere fără personalitate, la aeroport. Fusese muștrat de toată lumea pentru această decizie, mai ales de surorile lui.

Acum luă fotografia de la nuntă și o ridică în fața ochilor lui Davy, așa cum făcea aproape zilnic.

– Vezi femeia asta frumoasă, puștiule? Asta e mama ta. Știu că ești trist fără ea, dar să știi că mă străduiesc cât pot. Și unchiul tău Connor vine în vizită mâine să ne instaleze o cameră de luat vederi, așa că o să putem să vorbim cu ea și să o vedem pe computer. O să fie aproape ca și cum ar fi aici, cu noi.

Davy sughiță, cu ochii mari și lucitori, plini de lacrimile nevărsate.

– Mama, roști, întinzându-se către fotografie.

Kevin îi zâmbi afectuos.

– Exact. E mama ta. E o frumusețe, amice. Cea mai dulce femeie din toată lumea. Și bătaioasă, în plus, și curajoasă. O, Doamne, chiar are o voință foarte puternică. O să ne tot țină în alertă când s-o întoarce acasă.

Davy scânci, după care își lipi capul de umărul lui Kevin. Acesta îi putea simți respirația micuțului pe pielea gâtului, caldă și ușoară. Poate că avea să adoarmă în sfârșit. Poate că amândoi aveau să aibă parte în sfârșit de odihna de care aveau atâta nevoie.

Acest gând plăcut abia i se înfiripase în minte când se auzi soneria, făcându-l pe Davy să se trezească cu o tresărire. Plânsul reîncepu, moment în care Kevin mormăi o injurătură abia audibilă și porni spre ușă.

Când o deschise, vederea a doi bărbați sumbri, îmbrăcați în uniforme îl făcu să facă instinctiv un pas înapoi, clătănându-se. Știa de ce veniseră la ușa lui. O, Doamne, știa!

– Nu.

Doar atât putu îngăima, cu Davy suspinând și propria inimă pe punctul de a se frânge.

- Domnule, ne pare rău să vă informăm că...

Kevin îl întrerupse pe vorbitor.

- Nu, repetă mai impunător. Trebuie să...

Aruncă o privire în jur, nemaștiind sigur ce trebuia să facă. Ceva, orice, pentru a-i împiedica să spună ceea ce rudele oricărui soldat se temeau atât că aveau să audă.

- Băiatul meu, articulă într-un final. Lăsați-mă să îl pun jos, vă rog.

Cei doi soldați îl priviră plini de compasiune.

- Bineînțeles, domnule.

Își duse băiețelul în camera lui, dar ajuns acolo își dădu seama că nu putea să îl lase din brațe. Avea nevoie de căldura trupușorului lui, de contactul cu o altă ființă, ca să se pregătească pentru ce urma. Avea nevoie de ceva care să îi aducă aminte că, indiferent ce se întâmpla, trebuia să păstreze situația sub control. Băiatul lui avea nevoie de el. Din momentul acesta, el și Davy aveau să fie o echipă, doar ei doi.

Asta pentru că, deși nu auzise nici două vorbe legate, știa: Georgia murise. Cum și când aproape că nu conta, pe el îl interesa doar acel adevăr, cu finalitatea sa decisivă: mama lui Davy - soția lui Kevin - nu avea să se mai întoarcă niciodată. Viața lor mult prea scurtă ca familie luase sfârșit, practic, înainte să fi început cu adevărat.

capitolul 1

Treisprezece luni mai târziu

Kevin aruncă o privire pe fereastra camerei sale din copilărie. Curtea care cobora lin către golful Chesapeake era împodobită cu baloane. Stive de cadouri așteptau pe o masă de picnic, lângă un tort decorat cu mașinuțe de jucărie, preferatele lui Davy. Toți membrii clanului O'Brien se adunaseră să sărbătorească ziua de naștere a fiului său, care împlinea doi ani, dar Kevin abia reuși să-și adune energia necesară pentru a se da jos din pat. În ciuda hotărârii sale de a fi puternic de dragul lui Davy, fusese practic o epavă de când murise Georgia, neputând să se ocupe de nimic, incapabil să ia chiar și cele mai simple decizii în viața sa.

Luase trei, totuși. Renunțase la slujba de medic, vânduse casa din oraș, care era plină de amintiri ale căsniciei sale mult prea scurte, și se mutase înapoi acasă. Cel puțin aici știa că avea o mulțime de oameni cărora le-ar face mare plăcere să aibă grijă de fiul lui cât timp el se lămură ce să facă mai departe. Chiar trebuia să facă asta... zilele astea.

Cineva bătu cu putere la ușa camerei sale - după sunet, probabil fratele lui mai mic.

- Mișcă-ți fundul și hai jos! strigă tare Connor. Începe petrecerea!

Dacă ar fi avut de ales, Kevin s-ar fi băgat înapoi în pat și și-ar fi tras perna peste cap, pentru a nu auzi hotelele de râs de afară. Dar n-avea să facă una ca asta, totuși. În primul rând, chiar dacă nimic altceva din viața lui nu avea nici o noimă, fiul lui era cea mai importantă persoană din ea. Kevin nu l-ar fi dezamăgit pentru nimic în lume. În al doilea, fie buni, fie tatăl lui aveau

să se înființeze la ușa lui după Connor, iar amândoi aveau puterea de a-l face să se rușineze într-atât încât să se poarte cum se cuvenea în această ocazie.

- Vin acum, îl asigură pe Connor.

Făcu duș într-un timp-record, își trase pe el o pereche de jeansi și un tricou, după care își băgă picioarele într-o pereche de teniși vechi și coborî la parter. În bucătărie era doar sora lui cea mai mică, Jess. Aceasta îl măsură din creștet până în tălpi, după care dădu negativ din cap.

- Ești praf, conchise ea cu voce tare.

- Am făcut duș. Hainele astea sunt curate, protestă el.

- Ți-ai pierdut aparatul de ras? Și poate și pieptenul?

- Da' cin' te crezi? mormăi el. Arbitrul eleganței?

- Eu doar le zic lucrurilor pe nume, frățioare. Toți ceilalți s-au pus la patru ace pentru petrecere. Aniversarea de doi ani a unui copil e foarte importantă.

- Tu chiar crezi că lui Davy o să-i pese dacă m-am bărbierit sau nu? întrebă Kevin, trecându-și palma peste maxilarul țepos.

Se bărbierise ieri - sau alaltăieri, cumva? Nu putea să-și aducă aminte. De cele mai multe ori, zilele se succedau pe lângă el, ca într-o ceață.

- Nu, lui Davy n-o să îi pese azi, dar o să arăți ca un vagabond în fotografii. Asta-i amintirea pe care vrei să o poarte cu el pe tot parcursul vieții? Anul trecut, era și normal să arăți neîngrijit de ziua lui. A fost la doar câteva săptămâni după ce Georgia...

- Nu-i rosti numele! izbucni el tăios.

- Cineva trebuie să o facă, răspunse ea, privindu-l direct în ochi, fără să dea înapoi. Ai iubit-o, Kev. Înțeleg. Suferi și ești furios că nu mai e printre noi, dar nu poți să te prefaci că nu a existat. A fost mama băiețelului vostru. Ce-ai de gând, să-l obligi să-și trăiască toată viața cu ideea că orice subiect despre mama lui e unul tabu? Și buniicii lui? Te-aștepți ca nici ei să nu pomenească numele fiicei lor?

- Eu nu pot să vorbesc despre ea. Nu încă.

Știa că era ceva irațional, dar cumva avea impresia că, dacă nu vorbea despre Georgia sau despre moartea ei, ar fi ca și cum aceasta n-ar fi fost ceva real. Soția lui ar fi în continuare undeva departe, în celălalt capăt de lume, salvând vieți. Și ar fi fost în continuare posibil să intre într-o bună zi pe ușă și înapoi în viața lui.

- Și-atunci când? întrebă Jess, fără să-l slăbească din ochi.

Dacă nu ar fi fost atât de iritat, poate că i-ar fi admirat perseverența. Pentru o femeie care rar se întâmpla să se țină mult timp de ceva, Jess chiar pusese piciorul în prag în chestiunea asta. Ce noroc avea și el!

- Ce vrei să-ți spun? izbucni el iarăși. O zi? O lună? Al naibii să fiu dacă știu când o să fiu pregătit. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, simți usturimea lacrimilor care îi impluseră ochii. Detesta semnele de slăbiciune aproape la fel de mult cât îl irita conversația aceasta. Las-o moartă, bine!

Bineînțeles că ea nu se lăsă convinsă.

- Stai jos! îi porunci, fără să-l menajeze nici un pic.

Lui Kevin nu îi plăcea că Jess răsturnase echilibrul relației lor. Sora lui mai mică venise mereu la el pentru a cere sfaturi. Acum era evident că avea de gând să îi dea ea unele. Ca și Georgia, odată ce se pornea, Jess avea să-i spună exact ce gândea, fie că voia cineva să o asculte sau nu. Din câte se părea, exact asta avea să se întâmple și acum. Kevin se așeză, în mare parte pentru că era prea nesigur pe picioare încât să mai stea drept și pentru că Jess îi trântise pe masă o cană cu cafea, de care el avea nevoie extrem de tare, care să acompanieze cuvintele pe care avea de gând să le reverse asupra lui.

Jess trase un scaun mai aproape și se așeză pe el, astfel că genunchii ei aproape că se atingeau de ai lui. Își puse palma peste una dintre mâinile lui. Acest gest compătimitor aproape că-l făcu să-și piardă autocontrolul.

- Ascultă-mă bine, Kev. Trebuie neapărat să pleci din casa asta.

Spaima îl străpuse instantaneu.

De ce? A zis bună ceva? E prea mult pentru ea să aibă grijă de Davy? Ea și tata vor să mă mut de aici?

Jess își dădu ochii peste cap.

- Știi bine că nu e cazul, răspunse ea, pierzându-și răbdarea. Ești acasă la tine. Nu ziceam că ar trebui să te muți. Ziceam doar că ar trebui să-ți construiești o viață a ta. Ochii ei, ațintiți asupra alor lui, erau plini de compasiune. Știu că o să-ți se pară că sunt nemiloasă, dar cineva trebuie să-ți spună asta. Georgia a murit. Tu, nu. Și Davy are nevoie de tatăl lui, de tatăl lui adevărat, nu de o umbră care se plimbă toată ziua de colo-colo, năuc.

Kevin se încruntă la ea.

- Nu m-am luat de băut, dacă într-acolo bați.

- Nimeni n-a zis așa ceva. Uite ce e, îți spun toate astea acum, înainte ca toți ceilalți să apuce să te încolțească. Știi bine că o vor face. Sigur. Oamenii din familia noastră nu pot să-și țină părerile doar pentru ei nici morți. Mare minune că toți ne-am înfrânat până acum.

În ciuda stării de spirit proaste, Kevin schiță un zâmbet.

- Cu asta ai dreptate.

- Promiți că măcar o să te gândești la ce ți-am spus? Dacă da, discut eu cu ceilalți și o să-i țin la distanță. Abby, mama-cloșcă, de-abia așteaptă să-ți administreze o doză de dragoste necruțătoare, cum numai ea știe. E foarte îngrijorată că nu ai ieșit din pasa asta proastă.

Având în vedere că ar fi făcut aproape orice să nu cumva să se trezească înconjurat de toată grija aceea bine intenționată, mai ales din partea surorii lui celei mai mari, Kevin dădu aprobator din cap.

- E o singură problemă.

- Mhmm?

- Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac cu viața mea.

- Ești medic, îi reaminti ea imediat. Sunt posturi libere chiar aici, în oraș. Am verificat eu.

Kevin dădu negativ din cap.

- Nu, n-o să mă mai ocup niciodată cu așa ceva.

În mintea lui, cariera medicală era împletită cu Georgia și cu moartea ei într-o misiune, într-o piață din Bagdad, după declanșarea unui dispozitiv exploziv care se soldase cu uciderea și rănirea mai multor civili nevinovați. Ea și echipa ei ajunseseră la fața locului fix la timp pentru detonarea celei de-a doua bombe. Kevin era conștient că reacția lui, că refuzul lui de a-și folosi educația de medic nu avea o bază rațională, dar pe de altă parte viața lui nu prea avea fundamente raționale în ultima vreme.

- Ești sigur că asta vrei? întrebă Jess.

- Sută la sută.

Expresia ei se însenină.

- Atunci să știi că am o idee mai bună.

Lui Kevin nu îi plăcu deloc scipirea din ochii ei. Jess avusese mereu talentul de a se băga în bucluc. Îi veneau mereu idei fulgerătoare. Partea cu ducerea lor până la capăt era hiba la ea. Sau fusese, oricum, până ce deschisese hanul Eagle Point. Acest proiect părea că îi captase întreaga atenție. După un început ezitant, pusese afacerea pe roate, ba chiar o transformase într-un succes.

- Ce idee ai? întrebă el, circumspect.

- Un vas de închiriat pentru pescuit, răspunse ea imediat, după care continuă precipitat, înainte ca el să se opună instantaneu. Ai putea să închiriezi un loc în portul Harbor Lights. Hai, Kev, măcar ia în considerare ideea asta. În copilărie stăteai pe apă cam jumătate din zi. Mereu ai zis că ieșitul pe mare te calmează, chiar dacă n-ai venit acasă nici măcar cu vreun pește de stâncă sau vreo cobe de Atlantic. Și, bineînțeles, pentru că nu-ți păsa nici cât negru sub unghie de pescuit propriu-zis, peștii efectiv îți săreau în barcă.

- Vrei să mă fac marinar? întrebă Kevin, nevenindu-i să creadă.

Era o viață grea, epuizantă, mai ales ținând cont de efectele dezastruoase ale agriculturii și ale activității

oamenilor asupra peștilor, crabilor și stridiilor din apele golfului, asta fără să țină cont de ce efect avuse creșterea enormă a prețului carburantului asupra profiturilor.

- Nu chiar. Vreau să scoți oamenii în larg pe vasul tău, să pescuiască.

Kevin îi aruncă o privire circumspectă.

- Singurul vas pe care îl am acum abia dacă e suficient de mare pentru mine și un pasager, și de cele mai multe ori sunt nevoit să vâslesc la întoarcere, pentru că motorul e în piuneze.

- Și tocmai de aceea o să cheltuiești o parte din banii din fondul fiduciar care stau degeaba în bancă pe un vas mai mare și pe care să poți să te bazezi. Tata a înființat fondurile acelea ca să putem să ne cumpărăm case sau să ne pornim cine știe ce afaceri. Știi sigur că nu te-ai atins de banii dintr-al tău, așa că ai acolo lichiditățile pentru investiția inițială, Kev.

- Îi crezi că așa putea să-mi fac o carieră adevărată din asta? Întrebă el, sceptic.

- Nu de același calibru ca salvarea vieților, răspunse ea, cu subînțeles. Dar clienții mei mă întrebă aproape zilnic dacă nu știu pe cineva care ar putea să îi scoată în larg, la pescuit. În oraș nu avem pe nimeni care să se ocupe cu așa ceva. Din când în când, mai reușesc să îl conving pe George Jenkins să mai iasă cu câte unul prin golf, dar și o scoică este mai pricepută la conversație decât el.

Mintea lui Kevin se întoarse la zilele lungi și lenevoase pe care el și Connor le petrecuseră în copilărie pe apele golfului. Erau unele dintre cele mai frumoase din toată viața lui. Nu dăduse nici o ceapă degerată pe pescuit, exact cum spusese și Jess, dar îi plăcuse liniștea și calmul pe care îl dădea ieșitul cu barca. Bineînțeles, dacă aceasta ar fi fost plină de străini, liniștea ar fi fost distrusă. Și totuși, nici el nu știa cum, ideea prinse rădăcini.

Jess se uită la el plină de speranță.

- Te mai gândești?

Erau o mie de aspecte practice care trebuiau luate în considerare, dar ideea era promițătoare. Ar trebui să ia cursuri pentru a-și lua licența de căpitan, de exemplu, și asta l-ar obliga să mai iasă din casă. Poate că ar fi de ajuns ca să-i facă pe toți să nu mai stea cu ochii pe el.

Dădu încet din cap.

- Mă mai gândesc.

- Bine! Acum hai să mergem afară să-ți răsfățăm copilul! spuse Jess, trăgându-l de pe scaun. Să vezi câte cadouri a strâns! Avem o grămadă mare-mare. Davy nu înțelege încă pe deplin că sunt ale lui, așa că ar trebui să fie distractiv.

Kevin nu mai avusese parte de distracție de ceva timp, dar când îl văzu pe Davy alergând de colo-colo pe picioarele lui grăsuțe, cu buzele brăzdate de dăre de glazură de ciocolată, nu putu să nu se simtă un pic mai vesel. Iar când copilașul își zări tatăl și chipul îi fu luminat de un zâmbet, Kevin simți pentru o fracțiune de secundă o bucurie pură. Era zâmbetul Georgiei, la fel de luminos și de senin ca ea.

Pentru prima oară de la moartea soției sale, tristețea se ridică și Kevin se simți din nou încrezător.

În ciuda promisiunii făcute lui Jess, mai petrecu alte două săptămâni închis în casă, petrecându-și zilele cu Davy și serile ascunzându-se în camera lui, departe de privirile compătimitoare ale lui buni și iritarea crescândă a tatălui său. În mod clar, Mick i-ar fi spus vreo două, Kevin își dădea seama, dar din câte se părea o interdicție dată de buni îi ținea buzele pecetluite. Se îndoia că această stare de fapt avea să mai dureze mult.

Spre surprinderea lui, buni fu cea care rupse tăcerea. Veni să stea cu el pe verandă într-o seară, în amurg, îi oferă un pahar cu ceai cu gheață și o farfurie cu fursecurile lui preferate, cu stafide, după care îi spuse:

- Trebuie să stăm puțin de vorbă.